

Catasetum fimbriatum

(C. Morren) Lindl., Paxton's Fl. Gard. 1: 124 (1850).

Synoniem

Myanthus fimbriatus C. Morren, Ann. Soc. Roy. Agric. Gand 4: 453 (1848).

Vindplaats

Hoewel de ruim 110 soorten van het geslacht *Catasetum* in geheel tropisch Amerika voor kunnen komen, dus ook in de Midden- Amerikaanse landen, is *C. fimbriatum* beperkt tot Paraguay, Venezuela, Bolivia, Brazilië en Argentinië. Hier groeien ze in droog laagland op de stammen van palmbomen op een hoogte van 400 à 500 meter.

Beschrijving

In afwijking van het normale beeld bij orchideeën zijn de geslachten *Catasetum* en *Cycnoches* éénhuizig en hebben zij dimorfe bloemen, d.w.z. dat aan dezelfde plant zowel mannelijke als vrouwelijke bloemen voorkomen, al is dit niet altijd op hetzelfde tijdstip. De vorm van deze bloemen kan sterk uiteenlopen. Dit feit heeft in de jaren van vóór 1836 in de naamgeving vaak aanleiding gegeven tot grote verwarring. De pseudobulben zijn 12 tot 15 cm lang met 5 tot 8 bladeren, die duidelijk nerven vertonen. De bloemstengel ontstaat aan de voet van de bulb en groeit eerst recht omhoog en buigt aan het einde iets om. De bloemen, van ca 4 cm doorsnee, hebben smalle sepalen/petalen die meestal geelgroen van kleur zijn met donkerpaarse stippels; de grote vlezig lip is voornamelijk crèmekleurig met naar het midden toe geel, het geheel ook voorzien van vele kleine rood paarse vlekjes. De randen van de lip vertonen de franje waaraan de plant zijn naam te danken heeft.

De bloemstengel ontstaat aan de voet van de bulb en groeit eerst recht omhoog en buigt aan het einde iets om. De bloemen, van ca 4 cm doorsnee, hebben smalle sepalen/petalen die meestal geelgroen van kleur zijn met donkerpaarse stippels; de grote vlezig lip is voornamelijk crèmekleurig met naar het midden toe geel, het geheel ook voorzien van vele kleine rood paarse vlekjes. De randen van de lip vertonen de franje waaraan de plant zijn naam te danken heeft.

Cultuur

*Catasetum*s en aanverwante geslachten (*Cycnoches*, *Mormodes*) zijn niet moeilijk in cultuur. Een plaats in de warme- tot warm- gematigd kas met veel licht is het beste. Ook de kamerkweker kan succes hebben, mits een behoorlijke luchtvochtigheid mogelijk is.

Hoewel men vaak potten gebruikt voor het gemak, vooral bij soorten waarbij de bloemsteel omhoog groeit, is cultuur op varenblokjes of in mandjes zeer goed mogelijk. Belangrijk is hier weer de doorlatendheid van het potmateriaal omdat rotting van de bulben zo gemakkelijk kan gebeuren wanneer in het verteerde materiaal, dat te lang nat blijft, geen zuurstof meer kan doordringen. Mooie forse planten krijgt men door jaarlijks te verpotten.

Vooraf grove varenwortel met een weinig veenmos en ook weinig geknipt beukenblad geeft een luchtig veerkrachtig mengsel. Na de winter als de plant bladloos en geheel droog heeft gestaan, komt in het voorjaar aan de voet van de bulb de jonge scheut. Zodra deze een hoogte van ca 3 à 4 cm heeft bereikt is het tijd om te verpotten dit is vlak voor het moment, dat de wortels komen.

Als de groei doorzet kan men vrij veel water geven en is deze plant ook dankbaar voor bemesting. Wanneer de plant weer is opgedroogd kan men weer gieten doch altijd voorzichtig de jonge scheut ontwijken om rotting te voorkomen.

Ook is het raadzaam, maar dat geldt voor alle orchideeën, om na een gietronde met vloeibare mest de volgende keer rijkelijk normaal gietwater te gebruiken om te voorkomen dat zich zouten concentreren in het potmateriaal of in de wand van de pot zelf.

Tijdens de bloei, die tussen mei en juli valt, moet weinig gegoten worden. Daarna moet steeds minder water gegeven worden totdat het blad is afgevallen en een volledige rust intreedt.

Bloeitijd

Tussen mei en juni.

Wetenswaardigheden

Deze plant kreeg voor het eerst bekendheid op een tuinbouwtentoonstelling in 1848 in Brussel. De merkwaardige vorm en de sterke zoete geur trok toen de aandacht van veel bezoekers.

Bron:

Orchitheek NOV 1974 – 2020

Tekening en foto's: Hans Lodewijk

